

Sygnatura akt VII K 304/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w (...) Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. w składzie:

Przewodnicząca: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: Sekretarz sądowy (...)

Przy udziale Prokuratora: (...)

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017r. sprawy

D. Ł.

syna M. i T. z domu S. urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 kwietnia 2017 roku na drodze publicznej w P. przy ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,97 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przestępstwo to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby raz na 3 (trzy) miesiące;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy złotych);

VI. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy

VII. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt VII K 304/17

UZASADNIENIE

W dniu 2 kwietnia 2017 roku D. Ł. spożywał alkohol w postaci piwa wspólnie ze znajomym. Przebywając wspólnie w mieszkaniu przy ulicy (...) postanowili udać się na stację paliw przy ulicy (...). Pojechali tam samochodem marki S. (...) o nr rej (...). Kierowcą był D. Ł., a pojazd należał do jego siostry. Na ulicy (...) samochód został zatrzymany do kontroli drogowej, a kierujący poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Pierwsze badanie urządzeniem A. przeprowadzono o godzinie 19:30 wskazało na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu na poziomie 0,97 mg/dm³. Kolejne badania przy użyciu urządzenia Alkometr A2.0 przeprowadzono kolejno o godzinach 19:54, 19:56 i 20:12, odpowiednio z wynikami 0,84, 0,84 i 0,83 0,67 mg/dm³ w wydychanym powietrzu.

dowody:

wyjaśnienia D. Ł. o k. 65, 20v, 32,

zeznania świadka M. G. – k. 9-10

zeznania świadka M. P. – k. 12-13,

protokoły badania stanu trzeźwości – k. 3-6,

D. Ł. jest obywatelem polskim. Obecnie ma 51 lat, jest żonaty i ma dwoje dorosłych dzieci, które wspiera finansowo. Zdołał wykształcenie zawodowe jako rolnik mechanizator. Obecnie pracuje jako placowy z miesięcznym dochodem na poziomie 1500 zł. przed zdarzeniem będącym przedmiotem postępowania pracował w charakterze kierowcy. Nie był dotychczas karany.

D. Ł. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jaki przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których podał między innymi, że bezpośrednio przed zdarzeniem żona poinformowała go o złożeniu pozwu o rozwód, co odreagowywał poprzez spożywanie alkoholu.

dowody:

wyjaśnienia D. Ł. – k. 65, 20v, 32.

dane osobopoznawcze – k. 24-25,

karta karna – k. 29, 61.

Sąd zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy oraz zeznaniach świadków M. P. i M. G. – funkcjonariuszy przeprowadzających interwencję, w toku której ujawniono czyn będący przedmiotem zarzutu. Wyjaśnienia oskarżonego pozostawały spójne z relacjami świadków.

Dla ustalenia stanu nietrzeźwości D. Ł. w czasie kierowania pojazdem, miarodajne były wyniki badań na zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, przeprowadzone bezpośrednio po zdarzeniu.

Omówiony powyżej materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że D. Ł. w dniu 2 kwietnia 2017 roku na drodze publicznej w P. przy ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,97 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, którym to zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony jest osobą dorosłą, poczytalną. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać, iż oskarżony nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swoich czynów.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać art. 53 § 1 i 2 k.k. Czyn oskarżonego, choćby ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego należy ocenić jako społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Skala zjawiska prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu, jest obecnie znaczna, a zagrożenie spowodowane tymi przestępstwami wysokie. Za okoliczność przemawiającą na niekorzyść oskarżonego Sąd uznał wysokość jego stanu nietrzeźwości – poziom stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu znacznie przekroczył bowiem próg dopuszczalności. Nadto na niekorzyść oskarżonego przemawia miejsce popełnienia czynu tj. na terenie miasta, gdzie co do zasady ruch pojazdów i pieszych charakteryzuje się znacznym natężeniem. Na korzyść oskarżonego przyjęto jego uprzednią niekaralność oraz przyznanie się do winy.

Tym samym Sąd uznał, iż adekwatną do stopnia winy oskarżonego jak i do społecznej szkodliwości jego czynu będzie kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na brak uprzedniej karalności, jak i wymiar orzeczonej kary, zaistniały przesłanki formalne do rozważenia orzeczenia środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wobec oskarżonego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną. Nie był on dotychczas karany, a jego skrucha wyrażona po popełnieniu czynu pozwala przypuszczać, że czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania miał charakter incydentalny. Jednocześnie dla wzmocnienia i kontrolowania przebiegu resocjalizacji oskarżonego, orzeczono obowiązek pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby raz na trzy miesiące.

Będąc zobligowanym na zasadzie art. 42 § 2 k.k. do orzeczenia wobec oskarżonego, sprawcy występku z art. 178a § 1 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Taki wymiar środka karnego uzasadniony był stopniem nietrzeźwości kierującego oraz miejscem popełnienia czynu. Jednocześnie Sąd nie dopatrywał się żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za uwzględnieniem wniosku oskarżonego i obrońcy o ograniczenie zakazu prowadzenia pojazdów jedynie do pojazdów, dla których wymagane jest prawo jazdy kategorii B. W ocenie Sądu intencją ustawodawcy, jak też rolą środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, było wyeliminowanie osoby, która dopuściła się prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, z ruchu lądowego.

W tym miejscu zasadnym jest przywołanie stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 13 października 2011 r. sygn. IV KK 201/11, gdzie wskazano, że „R. legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji”. Stanowisko to w pełni podziela nie tylko sąd orzekający w niniejszej sprawie, lecz podkreślić należy, że jest ono również w całości akceptowane przez doktrynę. W komentarzu do kodeksu karnego pod redakcją R.A. S. wydanie 19 z roku 2017 wyrażono pogląd, zgodnie z którym O. normę art. 42 § 1 KK w zakresie zakresu przedmiotowego zakazu, trzeba mieć na uwadze jego ratio legis, polegające na eliminowaniu z ruchu tych osób, które prowadząc określone pojazdy mogą stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu.

Trafnie wskazał też Sąd Najwyższy Wytycznych Wymiaru Sprawiedliwości Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r. sygn. V KZP 2/74, podając że Merytoryczną przesłanką stosowania kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdów mechanicznych przez daną osobę. Wybór zakresu omawianej kary dodatkowej zależeć będzie od oceny stopnia zagrożenia, jakie w konkretnym wypadku może stwarzać powrót sprawcy do ruchu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że koniecznym jest wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego. Jednocześnie w ocenie Sądu prowadzenie pojazdów ciężarowych stwarza co najmniej takie samo ryzyko, a z pewnością większe, jak kierowanie pojazdami osobowymi. Jednocześnie zgodnie

z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, niedopuszczalnym jest pominięcie w zakresie orzekałego środka karnego, rodzaju pojazdów, którym kierował sprawca w czasie zdarzenia, za które nastąpiło skazanie. Tak więc skoro obligatoryjnym jest orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia samochodów osobowych, to tym bardziej koniecznym jest objęcie tym zakazem również wszelkich innych pojazdów mechanicznych, nie wykluczając samochodów ciężarowych. Jedynie odniesienie zakazu do wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym uczyni zadość ratio legis omawianego środka karnego.

Nieuzasadnionym zarówno z punktu widzenia prewencji indywidualnej, jak i generalnej byłaby sytuacja, w której osoba skazana za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, po wydaniu wyroku skazującego, mogłaby w dalszym ciągu wykonywać zawód kierowcy pojazdów ciężarowych. Taka sytuacja sprzeciwiałaby się nie tylko istocie obligatoryjnego środka karnego, jak też byłaby niesprawiedliwa w powszechnym odczuciu.

Również obowiązkowym było orzeczenie świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, jak też zobowiązanie oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. Sytuacja materialna oskarżonego nie wskazuje, aby zaistniały okoliczności uzasadniające zwolnienie go od kosztów sądowych albowiem posiada stały dochód